

hire
elmes
adnak
neki
addig
talál-
alma-
omást

mában
még:
Ottó,

erei az
Helyet
am. A
amint
térdes.
n Ad-
rneve-
Beér
érke-
velkéd
sorok
hetnél
rátod-
Kon-
anczi-
ta és
képeni
eset az
Weisz
olán.
tára»,
kiállí-
val az
sában,
s bár-

Gayer

ada-
csi.

m-épület.
n.

KIS HÍR LAP

... AZ ÁG KETTÉ TÖRT. (Lásd a 266. lapon.)

XL. kötet, 17. szám. **Ára negyedévre 1 frt 40 kr.**
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. április 26-án.

MINOTAURUS.

— Mese a görög hajdanból. —

Irta Szidi néni.

(Folytatás.)

MIKOR nagyatyja, Pittheus király megtudta, hogy Thezeus el akar menni atyjához, komolyan azt javasolta, szálljon hajóra és tengeren tegye meg az utazást. Rövidebb így az út és nem jár vele sem veszély, sem fáradság.

— Rosz az út oda nagyon szárazföldön, mondá a tisztes fejedelmi agg; veszélyessé teszi a sok rabló és szörnyeteg. Olyan merész fiút, mint amilyen Thezeus, nem szabad még ilyen veszélyes utnak engedni egyedül. Nem, nem! Csak menjen ő tengeren.

Thezeus fülelt, mikor rablókról, szörnyekről hallott beszélni, s csak annál inkább vágyott éppen azon az uton menni, amelyen találkozhatnak velök. Harmadnapra tehát érzelmesen és tisztelettudással bucsuzott el nagyatyjától, köszönetet mondott jóságáért s azután szeretettel ölelte meg édes anyját, aki könyező arccal bucsuzott el tőle. És igazat szólva, ezekbe a könyvekbe az ifju szeméből is hullott egynehány csöpp. De ezeket felszárította a levegő és a szél, s Thezeus bátran folytatta utját, játszva pallosa arany fogantyujával s férfiasan lépkedve atyjának saruiban.

Hosszu volna itt elsorolnom mind azokat a veszélyes kalandokat, melyekkel Thezeus az ő utjában megküzdött. Elég az hozzá, hogy teljesen kitakarította azt a részét az országnak a rablóktól, akik

Pittheus királynak anyyi aggodalmat okoztak. E gonosztévők egyike volt Procrustes. Ez valóban kegyetlen legény volt, ki undok tréfát üzött a szegény utasokkal, akiket vérengző karmai közé kerített. Barlangjában volt egy ágy; szives vendégszeretetet színelve, fölkérte vendégét, feküdjék bele; de ha a jövevény esetleg rövidebb volt, mint az ágy, erőnek erejével kinyújtóztatta a szegény embert a gyalázatos; ha pedig hosszabb talált lenni, megkurtitotta — azaz: elvágta fejét vagy a lábát és nagyot nevetett a pompás tréfán. Természetes, hogy ily körülmények közt akár milyen fáradt volt is az utas, nem szívesen ment hálni a Procrustes ágyába. Egy másik rablónak a neve Scinis volt; ez is szép mákvirág lehetett. Ennek meg az volt a szokása, hogy áldozatát magas szikla csucsáról taszította le a tengerbe. Hogy hűségesen megadja neki azt, amit megérdemelt az ifju Thezeus ugyan-arról a szikláról dobta le a tengerbe őt is. De a tenger nem türte magában a szennyet. A föld megörülvén rajta, hogy megszabadult a lelketlen gaztól, sehogyszem akarta vissza fogadni. Scinis tehát fennakadt a szikla és a tenger között a levegőben, ennek köllött elviselnie az undok terhet. Majd egy szörnyü nagy vadkannak vette hirét Thezeus, mely az egész környék gazdáit rettegettségben tartotta; és mert méltónak vallott bármily módon cselekedni jót: elment, leütötte a roppant szörnyeteket, melynek husából aztán bőven lakoztak a szegények. Az agyaras csuf állat nagy károkat okozott, valameddig erdőkön, szántó földeken

garázdálkodott; de igen jóízű volt, mikor szeletekre vagdalva, ott párolgott a tálakban. Szeri-száma nincs annak a sok szegény családnak, amelynek asztalára ily módon került a pompás vad-pecsenye.

Mire Thezeus elérte utazásának célját, már sok hőstettet vitt véghez atyjának arany markolatú pallosával. Gyorsan híre is terjedt a fiatal hősnek, hogy ő a legvitézebb, legemberségesebb ifjak egyike. Még pedig gyorsabban járt a híre, mint ő maga, és megelőzte jöttét Athénében. Mikor oda elért, hallotta, hogy az emberek utcákon és téreken mekkora magasztalással beszélnek Thezeusról. »Igaz — mondogatták — hogy Herkules erős és bátor volt nagyon, s hogy az volt Jázon is, meg Castor és Pollux; de Thezeus, az ő királyuknak a fia, olyan hős, aki valamennyivel vetekszik, sőt közöttük tán a legnagyobb.« Thezeus az ilyen beszédnek hallatára megnyujtotta lépéseit, s biztos volt benne, hogy nagyszerű fogadtatásban részesül atyja udvaránál, miután hírét már vitte előtte a népek háladatossága és csodálata.

Amilyen ártatlan, tapasztalatlan fiú volt, nem is sejtette, hogy éppen Athénében, ahol édes atyja uralkodott, nagyobb veszedelem várta, mint egész hosszu utján. Pedig az úgy volt. Thezeusnak atyját ugyanis kifárasztották az uralkodás ezer gondjai s idő előtt megöregedett. Unoka-öcséi azt remélték, hogy már alig élhet sokáig, és a saját kezükbe kívánták keríteni az uralkodói hatalmat. De mikor azt hallották, hogy megérkezett Thezeus, és megértették, milyen hős ez az ifjú: belátták, hogy ez nem

lesz az az ember, akitől egykönnyen el lehetne lopni a jogos örökséget; és így rögtön elkeseredett ellenségei lettek Thezeusnak. De még veszedelmesebb ellensége volt Medea, a varázsló nő; mert itt ő volt a királynak a felesége és azt akarta, hogy Medusé, az ő fiáé legyen a birodalom, és ne a Tethra fiáé, akit gyűlölt.

Ugy esett, hogy legelőször is a király unoka-öcséi látták meg Thezeust. Mikor a palotába lépett, mindjárt tudták, hogy ő az. Bár gonosz indulattal viselkedtek iránta, mégis nagy örömet mutattak és biztosították, hogy ők az ő legigazabb barátjai. Azt javasolták neki, hogy mint idegen ember lépjen a király elé, vajjon talál-e majd benne Egeus valami hasonlatosságot önmagával vagy Tethrával, és így ő maga ismerné föl benne a fiát. Thezeus megfogadta a tanácsot; azt hitte, hogy atyja Egeus rögtön felismeri, mert hogy bizonyára megsejti benne azt a nagy szerelmet és bámulatot, mely fiának szívében él. De míg ő kívül várakozott, a rokonok belopkodtak a királyhoz és elmondták neki, hogy megérkezett Athénébe egy fiatal ember, aki, az ő biztos tudomásuk szerint, meg akarja ölni a királyt és magához ragadni a koronáját.

— Most künn vár, hogy Felséged elé léphessen; mondák.

Az öreg király felháborodott ezek hallatára.

— Gonosz legény lehet! Kérlek, adjatok tanácsot, mitevő legyen vele?

Erre a kérdésre a bős Medea adott választ. Gonosz varázsló nő volt ő. Be-

szélik, hogy öreg embereket sütött meg egy nagy kemenczében, az alatt az ürügy alatt, hogy ifjává teszi őket. Egeus király azonban, úgy látszik, nem kedvelte a megifjuhodásnak ezt a kellemetlen módját; vagy talán hogy nem bánta az öregségét, mert soha sem engedte magát betuszkoltatni abba a csudás kemenczébe. Volt Medeának egy tüzes kocsija, melyet sárkányok vontak; ebben szokott vólt ki-kirándulni a felhők közé.

Ez a szekér hozta őt először Athénébe, hol megérkezése óta csak rosztat cselekedett. Sok ezer más esiny közt oly hathatós mérgek készítéséhez is értett, hogy rögtön meghalt tőle, akinek csak ajakát érintette. Mi-

kor tehát a király azt kérdezte, mit csináljon Thezeussal? — ennek a rossz aszszonynak már megvólt rá a válasza.

— Bizza Felsőged azt én reám! így szólt. Csak engedjed színed elé jönni ezt a gonosz szándéku ifjut, fogadd őt nyájasan és kínáld meg egy serleg borral. Felsőgednek van tudomása felőle, hogy néha hathatós gyógyszerek készítésével foglalkozom. Itt van belőle valami ebben a kis üvegcsében. Hogy miből készül? az titok. Csak egy csöppet öntök Felső-

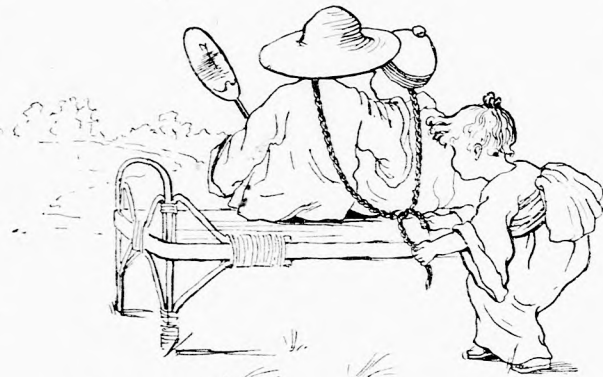
ged engedelmével ebbe a serlegbe, és ha az az ifju csak megizleli — elvállalom a felelősséget, hogy teljesen lemond arról a gonosz szándékról, amely ide vezette.

Mosolyogva mondá ezt Medea, de azért nem volt más a szándéka, mint megmérgezni az ártatlan Thezeust, édes atyja szeme láttára.

Egeus király pedig, mint ilyen esetben a királyok legtöbbje, akármilyen súlyos bűnhődést is rendjén valónak talált

oly emberrel szemben, aki élete ellen tör. Nem is ellenezte tehát Medea tervét. Mikor elkészült a mérgezett bor, megparancsolá: vezessék elébe az idegen ifjut. A serleget oda tették egy asztalra a király trónja mellé. Egy tolakodó

kis légy oda ült a peremére, éppen csak hogy egy csöppecskét akart belőle szivni, s legott holtan szédült le a serleg szélére. Hogy Thezeust bevezették a királyi terembe, semmire sem ügyelt, csak az ősz haju öreg királyt nézte. Ott ült pompás trónusán, fején csillogó korona, kezében a kormány-pálcza. Tekintete nemes, fontos volt, bár nagy kora ólom súllyal nehezedett rá fáradt vállaira. Az öröm és a fájdalom könyei vegyültek egybe a fiatal ember szemében. Elszomorodott,

TIN-KA BOSZUJA. (Lásd a 262. lapon.)

hogyanek, lelkesléssé támo tartanek érzőgyer

ajakel előszóez per vet től ifju

hogy szeretett atyját ennyire elnyöngültnek, ily törődöttnek látja, de örült a lelke, mikor elgondolta: mily édes kötelesség lesz majd neki, saját ifju erejével támogatni megaggott királyi atyját, fen tartani őt és felvidítani szeretőj szívének derűjével. Mert midőn melegen érző szívébe fogadja atyját a szerető gyermek, ez biztosabb szere a megifju-

hodásnak mint a Medea tüzes kemenczéje.

Thezeus alig tudta megvárni, hogy Egeus király őt felismerje, annyira vágyott már az ölelésre. A trónhoz közelvedve, néhány szót akart mondani üdvözlötül, melyeket idejövet kigondolt; de a sok kimondhatatlan gyöngéd érzelem, mellyel szive el volt telve, elfojtotta

KÉT BŰNÖS. (Lásd a 262. lapon.)

ajakán a beszédet. És mivel túlaradó keblét még nem tárhatta föl a király előtt, szegény Theseus nem tudta mit szólnon, mit tegyen.

A ravasz Medea észre vette, mit érez ez a nemes királyfi. Gonoszabb volt e perczben mint valaha és mindent elkövetett, hogy a végtelen szeretetet, melytől Thezeusnak a szive hullámozott, az ifju vesztére fordítsa.

— Látod felséges uram a fiu zavarát? suttogá a királynak fülébe. Anynyira ros a lelki-ismerete, hogy reszket és megakad a torkán a beszéd. Már is soká él a semmirekellő! Itt a bor!

Ezalatt Egeus király komoran nézte az előtte álló ifjut. Volt valami annak nyílt homlokában, ajakának metszésében, szép szelid szemének kifejezésében, ami valamire emlékeztette. Mintha már látta

volna ezt az ifjut az előtt, mintha térdein ringatta volna gyermek-korában, s aki derek fiuvá nőtt fel, míg maga megöregedett.

(Folytatása következik.)

TIN-KA BOSZUJA.

(Képpel a 260. lapon.)

NEM egyszer, nem is kétszer, hanem sokszor történt már meg, hogy Ron-Tó Pa-Li és Va-Dla-Czi megkergették a szegény Tin-Ka kisasszonykát, aki a szomszédjok volt. Mert hát Khinában is vásott ficzkók azok, akik azok, és szeretik bántani a szelid, félénk leánykákat.

Ott ültek most is éppen a sétatér padján Pa-Li és La-Czi és összedugták a fejüket. Valami furfangos csinyen törhették a fejüket, mert ugyancsak rángatózott a hátul lelógó kontyuk, amint nagyokat nevettek.

— Láttam, hogy erre sétált az a kényeskedő Tin-Ka, szólt Pa-Li. Azt hiszem, nem sokára erre fordul.

— Akkor majd megtréfáljuk! Emlékszel, multkor is pityeregve szaladt haza.

— Hm! . . . emlékszem. Ki is kaptam a bambusz-pálczával . . . ezért még adósa vagyok a kisasszonynak. Kerüljön csak elém!

Amde Tin-Ka nem eléje került, hanem a háta mögé, és nagyon jól hallotta, mit főznek ellene.

— Ugy? Ti akartok megtréfálni? Hát még nem volt elég? Várjatok csak!

Lábujj-hegyen lopózott oda és mialatt a két czimbora nagy nevetéssel főzte a hamis tervet, a fortélyos Tin-Ka óvatosan jó kemény bogra kötözte össze hátul lógó varkocsaikat. Aztán ismét szép csöndesen vissza húzódott, egy kicsit került s gunyosan elsétált ellenségei előtt, félvállról oda szólva:

— Nem mertek többé bántani, ugy-e? No, ez már hallatlan sértés! Még

azt mondja, hogy ők — már hogy ők! — Pa-Li és La-Czi nem mernek valamit! Dühösen ugrottak föl, hogy rá rontsanak . . . de egyszerre mind a ketten följajdultak és hátra tántorodtak. Nem is tudták hamarjában, mi történt velök.

— Jaj no! Mi ez? A hajam! A fejem!

Nagy nehezen rátaláltak, hogy össze vannak kötözve. Nem tehettek egyebet, mint hogy keserves bajlódással feloldozták a bogot, míg Tin-Ka biztotás voltságban nevetett, aztán elfutott.

Boszankodva, szégyenkezve sompolygott haza a két vásott pajtás.

— Kifogott rajtunk . . . ki hitte volna!

És azontul, ha látták Tin-Ka kisasszonyt, inkább elterülték. Ki tudja, mi csoda gonosz csinyt tart készen ellenök? Mert aki maga mindig roszban töri a fejét, elhiszi azt másról is, és félénkké teszi a roszt lelki-ismeret.

KÉT BŰNÖS.

(Képpel a 261. lapon.)

NAGYON, de szörnyen nagyon megszontyolodva nézett a kis Annika arra a kis madárra az ölében.

— Furesa, nagyon furesa! Hát mért fekszik így hanyatt? És nem röpül el . . . nem is szól . . . És pedig csak az imént még milyen vidám volt!

Az volt, annyi bizonyos. Hol beröppent a kalitkájába, hol kiröppent, mert olyan szelid és okos madárka volt, hogy szabadon engedhették röpködni a szobában. Ismert is mindenkit, rászállt még Annuskának a vállára is, meg a kezére és ott csicsergett. Ez pedig nagyon tetszett a kis leánynak. Csupán az nem tetszett neki, hogy ez az öröme és gönyörüsége csak akkor lehetett, mikor a mama is ott volt a szobában. Mikor a mama kiment, a madárka is be volt csukva a kalitkájában, mely ott állt a fal melletti jó magas asztalkán. De az okos madárka

azért ilyenkor sem busult, hanem vigan csattogott.

Most a mamának megint hosszabb időre akadt kívül dolga, a madárka tehát megint fogva volt, ami, mondom, nem tetszett Annuskának. És még valakinek nem tetszett. Ez a valaki pedig a cziczuska volt, mely szépen csöndesen besettenkedett a szobába. Ő is ugy gondolkozott, hogy sokkal jobb volna, ha a madárka kint röpködne. Hogy miért gondolta ezt a cziczuska, nem mondta meg. De ha már gondolta, bizonyosan volt rá oka.

Amde a cziczuska, még ha macska módra talán ravaszul gondolkozott is, nem tett egyelőre semmit. Hanem Annuska, ő bizony nem gondolt ugyan semmi ravaszágra, csak éppen hogy elfelejtette, amit a mama sokszor mondott neki.

— Mikor én nem vagyok itt, nem szabad kiereszteni a madárkát!

Már ennek az okát Annuska sehogyszem tudta belátni. Ugyan mért ne? Hiszen ha a széket odatolja az asztalkához és fölkapaszkodik, hát eléri a kalitkát, kinyithatja az ajtaját s a madárka mindjárt a vállára röppen. A cziczuska nem mondta, hogy tegye, de azt sem mondta, hogy ne tegye, csak nézett a kalitkára. Annuska tehát megtette. Oda tolta a széket és kinyitotta a kalitkát. De már ki látott ilyet! Az a makranczos madárka nem jött ki, csak nézett le a cziczuska felé. És mikor Annuska kivette és a vállára tette, hát a daczos kis madár vissza röppent a kalitkába.

— Ohó! Nem fogsz vissza menni! Bezárom a kalitkát.

Többé nem mehetett vissza a madárka. Hanem hát Annuskának édes kevés haszna volt belőle. Mert a makranczos madárkanem maradt nála, mint máskor, hanem nyugtalanul elröpi.

— Nem akarsz játszani? Jól van, hát én sem játszom veled!

Nem is törődött vele többé, hanem keresett más játékot. Jó idő múltán arra lett figyelmesé, hogy hirtelen valami zajt, ugrást hallott, aztán fájdalmas sipitást, mérges macska morgást. Kiváncsian fordult meg s oda sietett. Közeledtére a cziczuska elugrott. Hanem a madárka, az ott feküdt a földön. Még vonaglott, rázta a lábaeszkait, szárnyaeszkait, de aztán csakhamar mozdulatlan maradt. Annuska fölvette s az ölébe fektette.

— Furcsa, nagyon furcsa! Ugyan mi lelte?

A cziczuska is elő settenkedett és sóváran nézett a madárkára. Ő talán tudta, mi lelte. De mindjárt tudta a mama is, aki éppen belépett.

— Oh ti gonoszok! Megöltétek a szegény madárkát! Vége! Hogy merted kiereszteni, kivált mikor itt a macska!?

Most lassanként Annuska is megértette, azt pedig nagyon is érezte, hogy megszegte a mama tilalmát. Büntetésül a cziczuskát mindenkorra kitiltották a szobából. Annuska pedig két nap nem kapott ozsonnát. De ezt még csak elviselte volna. Hanem azon sokáig busult, hogy a mama haragszik, meg hogy a madárka nincs is többé. Eltemették, soha sem röpiül többé a vállára, kezére. Pillanatnyi tilos multságért elvesztett sok, sok örömet és gyönyörűséget.

APRÓ TRÉFÁK.

Apa. Egy szó mint száz: a születés napodra nem kapsz dobót, Ferike. Nem szenvedhetem a dobolást!

Ferike. De édes apa!... hiszen csak akkor fogok dobolni, amikor alszol.

*

Mama. Mi szeretnél lenni Lajoskám?

Lajoska. Kéménykotró!

Mama. Mért, kis fiam?

Lajoska. A kéménykotrónak sohasem kell mosakodnia.

VITÉZ HADSEREG.

GYEREKEK! Legyetek készen!
 Ma nagy cakparádé leszén!
 El ne maradjon ma senki,
 Hozzon is fegyvert mindenki!
 Fogunk tüzben gyakorolni,
 Ernyő-háton locagolni.
 A hadi parola szól:
 »Parapli és parazól!«

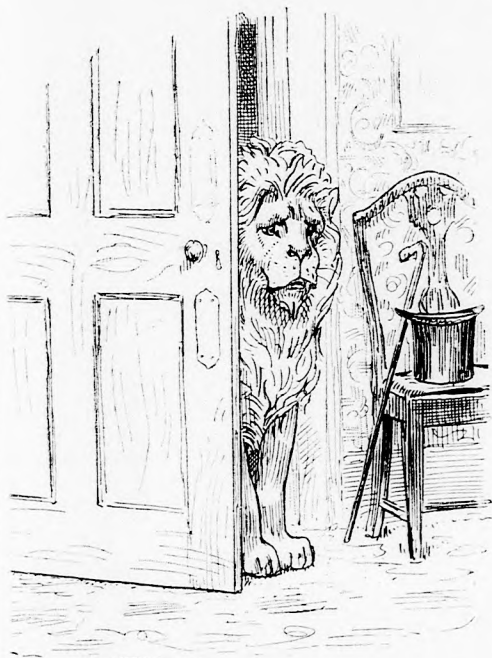
Együtt vagyunk mind ahányan —
 S ahány fiú, ahány lány van:
 Egy királya, egy hona,
 Mind egy szálíg katona!
 Drum! . . . előre gyerekek!
 Drum, drum! . . . már a dob pereg.
 Pereg már a dob . . .
 Mind előre! . . . Hopp . . .

Jaj, az eső megeredt,
 Fussunk haza, gyerekek!

RETTENTŐ TALÁLKOZÁS.

— Levél Forgó bácsihoz. —

KEDVES Forgó bácsi! — Jaj, a minapában
Mi történt? Hadd mondjam el a „Kis Lap”-
jában!

Mari nénénk beteg. És mert pusztán lakunk,
Könnyen érthető, hogy orvos nélkül vagyunk.
Távíratot küldtünk tehát Budapestre,
És a jeles orvos már is ott volt este;
Drága betegünkhöz rögtön benyitott hát,
Kívül hagyva fényes kalapját és botját.
Hála az Egeknek! Nem volt súlyos eset,
Forduló vonattal bizvást vissza mehet.
Elvégezvén dolgát, kijő a szobába —
S amint föl néz: rémül — gyökeret ver lába!
Rettentő oroszlán guggolt az ajtóban,
Bősz tekintetében vad tűz lángolóban;
A sörénye borzong, foga csak úgy villog,
Szőrös hüvelyében karma csak úgy csillog!
Szegény doktor bácsi, perczről-perczre várja:
No most tűnik el a fenevad torkába!

Honnan került ide? Honnan szabadult el?
És utjában mennyi ember-életet dult fel?
Hogy is engedhetik, hogy szabadon járjon?
Hát nem jó segítség? Örök létig várjon?
Az oroszlán csak néz... merev szörnyü arcza...
Igy igézi meg az egeret a macska.
Egyszerre csak mit lát? Mint holmi kis sátán,
Palink ott terem a vad oroszlán hátán!
Nyargalászik rajta, meg is sarkantyúzza,
Bozontos sörényét két kezével húzza.
Húzhatta is bátran, s léphetett farkára...
Mert hát bizony ki volt tömve szegény pára!
Egy menaszériás járt itt harmad éve,
Hogy bevonuljon a megye székhelyére.
Ez az oroszlán volt legszebbik darabja,
S mert az istenadta a fogás itt hagyta
(Hideg idők járván, a fagyot nem bírta)
Igy maradt meg nálunk ez a ritka írha.
S mivel apa csekély áron megrehette,
Mulatságul, díszül szépen kitömette.
Porolás volt éppen, s azért Juczi, Örzse,
A vad oroszlánt kitölték a küszöbre.
A jó doktor bácsi itt látta meg éppen,
Azért is rendült meg testében-lelkében.
A nagy rémülésnek kacaj lett a vége —
S itt be van fejezve ez a kis levélke.
Megírni hiába való még sem volt tán?...
Hü kis olvasója

Halomszegi Zoltán.

A TÜNDE R FÁJA.

— Beszélyke, képpel a czimlapon. —

SODÁLATOS, ez már nagyon
csodálatos! tűnődött Emmi-
ke... világosan láttam, amint

lefelé röpi és mégsem jött le.

Egy nagy fa alatt állva tűnődött így.
Nem valami diszes vén fa volt. A tör-
zse roppant vastag, csombókos, az ágai
szárazak, alig zöldelt rajtok itt-ott egy
levélke. Elkerülte még a madár is.

— Nem értem, hová lehetett az a
labda?... hiszen ennek a fának nincse-

nek is olyan sűrű ágai, hogy fennakadhatott volna.

— Persze hogy nincsenek, szólalt meg a háta mögött Kálmán. Nem is akadt az fenn az ágak közt, hanem elkapta az irigy tündér.

— Oh, még mit beszélsz! Azt gondolod, hogy ilyet elhitetsz velem?

De Emmike mégis oly annyira meghökkenent képet mutatott, hogy az a garanbonczás Kálmán mindjárt látta, hányadán van.

— Nem hiszed? Hát ne hidd! Pedig tudhatnád, hogy apa minap is, mikor Ernő itt járt nálunk, figyelmeztette, hogy erre a fára ne kapaszkodjék fel, mert itt veszedelem érheti.

Ez már csakugyan igaz volt. Hát mégis kell valaminek lenni a dologban. Ámbár soha sem tudhatni, hogy ez a Kálmán mikor beszél komolyan és mikor incselkedik. Most ugyan nagyon komolyan látszott.

— Ugy van biz az, kedves hugocskám. Ami egyszer erre a vén fára kerül, az eltűnik, mert elkapja az irigy tündér.

— Nem, az csak mese! szólt Emmike elszántan. Azért sem engedem, hogy elbolondíts.

— De elhinnéd ám, ha azt látnád, hogy még ha ember megy is föl, azt is elragadja a gonosz tündér.

— Azt sem hiszem ... azt sem hiszem.

— Nem? No hát mindjárt meglátod. Fölmegegyek én magam és mindjárt nem fogsz többé látni.

Most már aztán a jó kis leányka nem igen tudta, mit kívánjon. Hátba mégis úgy lesz? Az a makacs Kálmán csak azért is fölmászik ... és hátba csakugyan elragadja az az irigy tündér? Nem, inkább elhiszi, csak Kálmánnak ne legyen baja.

— Ne menj föl ... nem akarom látni, inkább elhiszem! mondá.

De Kálmán már neki rugaszkodott a vén fának. Pedig nem volt könnyű felkapaszkodni rája, mert a vastag törzsöt nem lehetett átfogni, s nem is volt mibe belekapaszkodni. Kétszer-háromszor is neki fogott, mindig újra lecsuszott róla.

— Csak azt az alsó ágát elérjem, akkor mindjárt fönt leszek!

Emike abban reménykedett, hogy nem fogja elérni és nem fog feljutni. De ezt ugyan hiába remélte. Azok a fiuk oly rettentően makacsok. Ha egyszer Kálmán eltökélte, hogy megteszi, hát megteszi, már csak azért is, mert látja, mennyire ijedez kis hugocskája. Az pedig nagy multság, mikor úgy rémitgetheti.

A következő pillanatban, az igaz, maga is megszeppent egy kicsit, még pedig épen attól, amire kívánczozott. Nagy erőfeszítéssel elérte azt a legalsó száraz ágat és belefogzkodott. Ez azonban egészen száraz, korhadt ág volt, s amint Kálmán megmarkolta, hirtelen nagy recsegés hallatszott s az ág ketté tört. (Lásd a képet a czimlapon.) Lent Emmike ijedten fölsikoltott.

— Jaj, jaj! Most mindjárt leesik ... Oh! .. olyan magasról ... ezt bizonyosan

az a gonosz tündér tette . . . nem akarta, hogy fölmenj! Jőjj le inkább!

Egyelőre bizony Kálmán nem tudta, mi lesz belőle. Le nem bocsátkozhatott, mert oly magasan lebegett, hogy a nyakát szegheti, ha leesik. Félkezével az ágnak ép részét tartotta. Azon iparkodott hát, hogy a másikkal is ott kapaszkodhassék meg. Nagy nehezen ez sikerült is. Mihelyt ideig jutott, már nem félt. Jó tornász léte mihamar fölhozta magát az ágra s fönt volt a fán.

— No lásd, már csak följutni is veszedelmes! Most pedig Isten veled, már int a gonosz tündér, nem látsz többé!

Egy vastag ág mögé lépett és aztán . . . Emmike várta, hogy a másik oldalán elötünjék. De hiába! Talán elbujt Kálmán az ág mögé, megláthatni, ha a másik oldalról nézi. Nem látta. Hiába járt köröskörül . . . a fán nem volt senki. Kálmán eltiünt, éppen úgy mint a labda. Vége!

— Oh, miért is engedtem! siránkozott Emmike kétségbe esve. Inkább hittem volna el mindjárt! Szegény Kálmán, mi lesz majd vele! Oh, te hatalmas tündér . . . a labdámat nem bánom . . . azt tartsd meg, csak szegény Kálmánt bocsásd vissza!

Ekkor valami sajátságos hang hallatszott. Hamarjában alig lehetett tudni, honnan. Mintha a levegőből, a fáról szólt volna meg. A kis leány össze borzadt.

— Jaj . . . segítség! Emmike . . . szaladj be a házba . . . oh . . . megfulok itt . . . nem bírok kimászni. Hamar, szaladj!

Emmike szaladt, de nem is tudta, mit mondjon. Lihegve kiáltá messziről apának:

— Oh, apácska! . . . Kálmán . . . a gonosz tündér viszi . . . a nagy fára ment, ott jajgat segítségért . . .

Apa hamar megértette, létrát és kötelelt hozatott elő, a kertész fölment a vén fára, ott valamit csinált a kötéllel, aztán húzta . . . és egyszerre csak előtűnt valahonnan a fából — Kálmán. Nagyon sápadt volt, a ruhája piszkos, arca keze össze vérezve. Amikor lelépett a létrán és ott állt az apa előtt, éppen nem volt többé olyan csufolkodó vitéz, mint amikor fölment a fára. Az apa pedig tudni akarta, hogy és mikép történt a dolog. Kálmán tehát elmondta.

— Tudtam, hogy ott van a nagy odvas fában, s oda esett be a labda . . . el akartam bolondítani Emmikét . . . nem hittem, hogy az az odu olyan mély. Lebocsátkoztam bele, de vissza kapaszkodni már nem bírtam, és bizony ott veszttem volna, ha Emmike elfut és nem hallja meg kiáltásomat. De ő olyan jó, hogy kérni kezdte a tündért, akivel én beszéltem tele a fejét.

— Majdnem vesztedre. No, jó szerencse, hogy ilyen vége lett. Remélem, jövőre jobban meggondolod a tréfádat és nem felejtet el, hogy aki másnak vermet ás, maga esik bele. Emmikét akartad rémitgetni és magadnak jutott ki legtöbb a rémületből.

A HÁLADATLAN KIRÁLYFI.

— Mese hat képpel. —

(Vége.)

MEGINDULTAK és szép lassan baktatva, a holló a gazdája vállán, eljutottak a királyi palota elé. Ugy gondolták, hogy jókor jöttek, mert éppen nyílt ki a palota és kilépett a királyfi. Sétára ment. Elöl egy apród nagy legyezővel hadonázott, hogy még csak légy se alkalmatlankodjék a hatalmas királyfinak. Hátul két apród a piros bársony palást végét emelte. Szép volt azt nézni nagyon.

Éppen ott haladtak el az öreg és hollója mellett. Az öreg alázatosan levette süvegét és olyan formán intett, mint ahogy régi ismerősök szoktak. De a királyfi nem látta. Már legalább azt kellett himni, hogy nem látta, ámbár hátul a kópé kis apródok, akik nagyon szemfüles legénykék voltak, meghallották, amint a királyfi, odább sétálva, boszusan sétálva dörmögé:

— Még bizony azt hiszi, szóba állok vele. Az kellene még csak, hogy az emberek ilyen vén koldussal beszélgetni lássanak!

Az öreg pedig föltette a süvegét, egy

kicsit vonogatta a vállát, s szomoruan dörmögte a hollónak:

— Menjünk haza, öreg szolgám. Most rozskor jöttünk. Bizonyosan nagyon sietős az utja. Majd eljövünk máskor.

Harmad napra a királyfi éppen próbálgatta, hogyan kell majd ülnie a trónuson, mikor jelentették, hogy a barlangi öreg szeretne bejönni.

— Nincs itt semmi keresni valója. Én nem hívtam, minden jött-ment tola-

kodót pedig nem bocsáthatok magam elé.

Megvitték az öregnek ezt az üzenetet. Csóválta a fejét, de aztán megint csak oda szólt a hollónak:

— Menjünk haza, vén cselédem. Ugy gondolom, nem jelentették jól be, ki van itt. Majd holnap bizonyosan jobban járunk.

És másnap megint csak jelentik a királyfinak, hogy ismét itt van az az öreg ember és azt üzeni, hogy nagyon szomjas, egy pohár vizet kér.

— Ott a kút az udvaron, igyék amennyit akar. Az öreg most már össze ránczolta a homlokát, de aztán mégis csak így szólt:

— Menjünk haza, holló szolgám. Persze, nem jól gondoltam ki, hogy mit kérjek a hatalmas királyfítól. Nem illik

... ALÁZATOSAN LEVETTE SÜVEGÉT.

hozzá, hogy vizet adjon. No, majd holnap jobban kieszelem.

Másnap már nagy dologban voltak a palotában. A főpróbát tartották a nagy czeremóniához, hogy mindenki jól tudja, hol kell ülnie, állania holnap, amikor a királyfi és a királykisasszony a lakodalmukat fogják ünnepelni és azután

a trónra ülnek s mindenki hódolva fogja őket üdvözölni. Javában benne voltak a próbában, mikor megint csak jelentették, hogy újra itt az öreg.

— Valamit hozott magával. Mintha valami ajándékot akarna átadni, szólt a főhpmester.

— Az már más, felelé a királyfi.

— VISSZA A LÁDÁBA. (Lásd a 270. lapon.)

Akkor nem köll elkergetni, mert hátha valami szép ajándékot hoz. De csak hadd várjon, mert most nem érek rá, hogy vele töltssem az időt.

— De hátha nem lesz kedvére a várakozás? szólt közbe szeliden a királykisasszony.

— Azzal én nem törődöm, van-é kedvére vagy nincs.

— Jól van, hát menjen addig a nagy ebédlőbe és adjanak neki egy kis enniinni valót, szólt a királyleány. El van fáradva, tudom.

— Oh persze! Majd még az ilyen

sehonnait fogjuk traktálni. Menjen inkább a borbélyhoz és nyirassa le a szakálát, hogy illendően léphessen elénkbe. Mondjátok meg neki, hogy ezt parancsolom.

— Oh, de az talán rosszul fog esni szegénynek! szólt a királykisasszony. Az ilyen öregek szeretik a szakállukat. Hiszen ő olyan jó volt hozzánk, miért okozunk neki szomorúságot?

— Jó volt hozzánk? Semmit sem tudok róla. Nem is értem, fenséges menyasszonyom, hogy mondhatsz ilyet? Hogy tehetett volna egy ilyen vén koldus jót velünk, akik király és királyné leszünk? Soha nem is láttam azt a tolakodó vén semmiházit.

Ebben a pillanatban az öreg berontott a terembe s rettentő hangon dörögte:

— Soha nem is láttál, te hálátlan? No, a jövőre igaz lesz! Mert ha elfelejtetted azt, ami volt, hát betelt a sorsod, és jövőre csakugyan nem fogsz látni többé sohasem. Nézd, hoztam a számodra valamit.

A királyfi elsápadva látta, mit hozott az öreg. Nem volt az semmi más, mint egy nagy láda. Még pedig az a láda, melyet a hálátlan királyfi nagyon jól ismert, mert száz esztendeig kuporgott benne. Az öreg fölnyitotta a ládát s a vén holló röppent ki belőle.

— Tudod-e, kinek van helye ebben a ládában? kérdé rettentő hangon az öreg.

A királyfi össze borzadt, aztán hirtelen gondolt valamit.

— Hogy tudom-e? kiáltá bőszen. Igenis tudom! Emberek, vitézek! Ragadjátok meg ezt a vakmerő felségsértőt, vágjátok

le a fejét és tegyétek a ládába. Annak van ott a helye.

Megrettent mindenki, de kivált a jó királykisasszony, aki bár különben nem szólt bele a férfiak és vitézek dolgába, de már ezt nem hagyhatta szó nélkül. És éppen mert olyan aranyos jó szive volt, bátran és határozottan mondá:

— Nem, királyfi, ennek a jó öregnek nem lesz bántódása, azt én nem engedem. Ő jót tett veled, hálával tartozol neki.

— Micsoda? pattant föl a királyfi bösz dühöngéssel. Pártolni meri ellenemben valaki? De én nem tűrök ellenmondást! Annak kell történni, amit én parancsolok. Vágjátok le a fejét! .. és mindenki a fejét vesztí, aki ellenkezni mer.

— Én pedig merek, szólt a bátor királyleány. És nincs mitől félnem, mert nincs itt senki, aki kezet merne reám emelni.

— Nincs? De itt vagyok én és magam foglak leszurni! orditá a bösz királyfi.

Föl is állt, hogy megtegye. Az öreg pedig, ki mindeddig nyugodtan hallgogott, ekkor megszólalt: (Lásd a képet a 269. lapon.)

— Gonosz háladatlan, betelt a mértéked. Hiába volt hosszú próba, nem tértél jóra. Most hát véged van. Mars vissza a ládába! Egy, kettő, mars!

És csillagos pálcájával megérinté a királyfit s abban a pillanatban átváltozott a királyfi a régi torzalakká. Mint élettelen krampusz dühöngött egy kicsit jobbra-balra, aztán lebukott a trónus lépcsőjéről. Az öreg fölkapta, bedugta a

ládában
pálcájával
minden
olyan

—
dod

A

ládában

pent,

szüveg

szüveg

hossz

ruhában

ben

helye

aki

hálátlan

—
kérde

betölt

rátj

imm

meg

tett

ujra

jesen

dérk

kön

gezt

s ha

vele

deig

Ha

meg

mat

elér

ha

ládába, rácsapta a födelet és csillagos pálczájával háromszor ráütött. A láda minden ütésre kisebb lett, a harmadikra olyan kicsi, mint a dióhéj.

— Holló szolgám, vidd el, te már tudod hová. Bocsásd a tenger fenekére!

A holló karmaiba kapta a piczike ládikát és felröppent. De amint felröppent, a csőrével meg fölkapta az öreg süvegét és azt is vitte. És nemcsak a süveget vitte . . . a süveggel ment a hosszú fehér szakál és az öreg egész ruhája. S mire a holló eltűnt, a teremben ámulva látta mindenki, hogy az öreg helyett gyönyörű, délcegg ifju áll ott, aki szebb és delibb, mint amilyen a háládatlan királyfi volt.

— Ki vagy te, oh csodás idegen? kérdé a királykisasszony álmétkodva.

— Megszabadított hived vagyok, aki betöltém feladatomat. Régesrégén jó barátja voltam annak a gonosznak, akit immáron elért a méltó sorsa. Sokszor megmentettem a bajból, mert atyja jót tett az én királyi atyámmal. De mindig újra kezdte a gonoszságot s végre teljesen magára haragítá a hatalmas tündérkirálynőt. Én még egyszer kegyelmet könyörögtem s a tündérkirálynő azt véggezte, hogy még egy utolsó próbát tesz, s ha én bizom javulásában, szenvedjek vele, őrizzem mint torzalakot száz esztendeig és azután segísem szerencséhez. Ha megjavult és a szerencsében hálásan megölel, én is vissza nyerem régi alakomat; ha pedig háládatlan gonosz marad, eléri a büntetés, de én megszabadulok, ha igaz szívvel teljesíttem, amit ígér-

tem. Im hogy itt vagyok, mutatja, hogy én beváltottam szavamat.

Mind körül fogták, megölelték és kiálták:

— Ez az igaz jeles királyfi! Ez lesz a királyunk!

A jó királykisasszony is persze sokkal különbnek találta ezt a derék királyfit és egy csöppet sem bánta, hogy ez maradt itt a gonosz másik helyett. Mindjárt másnap meg is tartották a lakodalmat, koronázást, aztán együtt ültek a trónusra és uralkodtak sokáig boldogan. És még most is uralkodnának, ha már rég meg nem haltak volna.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTOK

A »KIS LAP« XL. kötet 15-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Birodalom.

Helyesen fejtették meg: Szinyey Rózsika, Kutas Margit, Grün Olga, Irén, Berta, Vilma és Ernő, Gretzmacher Vikta és Ilonka, Stauber Erzsike, Magassy Sarolta, Galamb Ilona és Rózsa, Prettenhoffer Pistike, Roheim Ilonka és Irénke, Böck testvérek, Baranyay Gizella, Kock Pepi és Janka, Havas Miklós, Markó János, br. Marschall Ernő, Wolfner Erzsike, Strasser Ilonka és Béla, Witz Arthur és Dezső, Kacs Kovács Eszter és Ilonka, Seefehlner Emilia és Aranka, Szily Irma, Máder testvérek, Maszalovics Irén, Lingauer Mariska és Sándorka, Kherndl Margit, Mangold Irén, Hegyessy Jolán, Miskolczy Jenő és Sándor, Imrédy Kálmán és Károly, Píringér Mária, Brunner Aranka és Ilona, Finitzer Gizella, Gayer Gyula, Gállik testvérek, Pírmitzer Ida és Cornelia, Wenckheim

Mariska, Szentkirályi Margit és Ilus, Schlichter testvérek, Moser Ferencz és Miksa, Somssich Eszter, Falk Alice, Máriássy Mariska, Kispál Bálint, Koreck Iván, Deáky Attila, Véghely Flora és Dezső, Oltai Bella, Ferenczi Zsófia, Fülöp Berta, Mayer Hedvig, Osztóics Margit, Gonda László, Kund Margit és Mariska, Subert Elza és Zoltán, Kelemen Blanca, Könyöki Ella, Zipser testvérek, Szent-Imrey Kató, Czárán Zoltán és János, Kertész Gizella, Gulyás Mariska, Murárik Berczi, Mitteregger Miczi és Andor, Pintér Rózi, Takáts Lajos, Ödi és Pista, Rosznay Dezső, Mandel József, Belák Lenke és Sarolta, Tamássy Bálint, Pollák Dezső, Schnitzer Margit és Tónika, Alliquander Lajos, Pruzsinszky Jani. (Rendesebb irást ajánlok. *F. b.*), Pollák Alfréd, Roth Rezső és László, Paulinyi Armin, Bernáth Géza, Emil és Dezső, Sztankovits Gyula, Hübner Olga, Hubert E. (Miféle E? Endre, Elemér, Etelka, Erzsébet? Ki kell írni az egész nevet. *F. b.*)

*

A »KIS LAP« XL. köt. 13-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még be- küldték: Concha Klára, Kund Margit és Mariska, Tamássy Bálint, Vadas Zoltán.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Katona Gyuri. Bekötési táblát Hírháger Károly könyvkötő szolgált. (Nádor-uteza, 32.) A tábla díszes és jutányos. »*Forgó bácsi könyvtára*« Eggenberger (Hoffmann és Molnár, Ferenczik-tere) kiadásában jelen meg. Most készül a 6-ik kötet. Dicsérem nem illik, de azt sem merem tagadni, hogy 7-13 éves gyermekek számára nem tudok vonzóbb s tanulságosabb olvasmányt. — **Kertész Ferencz.** Dehogy veszem rossz neven a kérdést és kérdezősködést. Sőt rajta vagyok, hogy kis híveim kérdéseire lehetőleg megfeleljek, kérésöket pedig lehetőleg teljesítek. Amit te kérdeztél és kértél, azt már előtted sokan kérdezték és kérték, mert sokan vannak, a kiknek a »*Sastoll*« története tetszett s szeretnének gyakrabban olvasni hasonlót. Ámde nekem azokra is kell gondolnom, akik meg másféle történeteket szeretnek s igazságosan beosztanom a közleményeket. Most már ismét rajtatok a sor, s ha éppen olyan nagyon kíváncsi vagy, meg is sughatom, hogy már a jövő számban megkezdem egy olyan rendkívül érdekes történet közlését: »*Az ezüst barlang*« lesz a czíme s több szép kép is lesz hozzá. Azt hiszem, ez még inkább ki fog elégiteni, mint az előbbie, mert egészen új világgrészbe fog vezetni, amelynek életéről csak keveset olvashattatok. Tehát most már egy hétig csak bírja még a türelmed? —

Zipser testv. Méltánytalanság volna akkora földrajzi tudományt követelni apró gyermektől, hogy arra is megfeleljen: brit Amerikának melyik a főhelye, s hogy Ningpo: kínai ember, madár vagy város-e? (Brit Amerika főhelye tán nem is annyira Ottava, mint inkább Quebec, Kanada angol tartomány fővárosa.) Főnevet meg csak az u. n. nominativusban szabad közölni. Hajlitva már nem lehet tárgya a rejtvénynek. — **Könyöki Ella.** Ugy a magadra, mint a magadnál öt hónappal fiatalabb Ferike nagybátyádra vonatkozó adatokat kedves tudomásul veszem. Ami egyéb kedves dolgokat mondasz nekem, teljes szívből viszonozom. — **Mayer Hedvig.** Örvendek, hogy ismét megszólaltál, de még inkább azon, hogy felépültél. A rejtvénynek, némi változtatással, sorát ejtem. — **Marenke Oszvárd.** Egy németből magyarrá vált fiu kétszeresen kedves előttem. Szívesen látlak. — **Scharff Jenő.** »Ugyanez«: ilyen kettős szót, mely azonkívül még ki is hívja a vonatkozást, rejtvényben közölni nem lehet. — **„Barátomhoz“.** Szép kívánságok a leggyaralóbb formában. — **Rosznay Dezső.** Rég jelent meg a »Magyarország és a Nagyvilág« című szépirodalmi képes hetilapban, ott is mint tréfa. A »*K. L.*«-ban a többi ok közül már csak azért sem jelenhet meg, mert a »*K. L.*« rejtvényt közöl és nem talány-t. A »talány« rossz alkotás, mert igazában gyöke »talál« levén, »találány«-nak köl-lene mondani. — **Szmrecsányi Minka.** Az elkallódott számot megküldtettem a kiadóhivatallal, amiért nem jár fizetés. Az így fenmaradt 20 krt tehát hozzá csaptam a 80 krhoz és így a »nyári szünidei gyermektelep« javára az egész 1 frtot juttatom oda. Most már nem fázna szegény sorsu apró társaid, de annál jobban szenvednek meg majd a forró nyáron, ha a füledt iskolából füledt lakásukra térnek. A »gyermektelep« arra szolgál, hogy még a legszegényebb, különösen a szenvedő, gyöngécske testalkatu gyermeknek is jusson a friss és szabad, az éltető és újjáteremtő hegyi levegőből. Üdvözöllek. — **Szentkirályi Margit és Ilus.** Kedvesen esik szüleitek szíves elismerése és az az öröm, amelyet nektek a »*Kis Lap*« szerez. — **Vadas Zoltán.** A salonkát megsütöttem, tea mellé szerencsésen el is költöttem. Pompás volt, köszönöm.

JÓTÉKONYSÁG.

A nyári szünidei telep részére: Szmrecsányi Minka 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
Forgó bácsi.